

Experimentul Armaghedon

Despre *Experimentul Armaghedon* se știe puține lucruri, iar cîte se știe, aproximative, contradictorii și oricum insuficiente, sunt ascunse cu grijă. Se vorbește despre ele cu reticență și un fel de stînjeneală, așa cum, în familiile rezultate dintr-o mezalianță, li se vorbește copiilor despre bunicii lor de condiție proastă; conștiința noastră este, cînd vine vorba despre ce s-a întîmplat acolo, încărcată și posomorîță, ca a unui datornic la ușa căruia bat portăreii: tare am mai dori să nu fim acasă în acel moment! Încît încercarea de a descrie ce a fost "în realitate" acest experiment e de la bun început sortită eșecului. În rapoartele confidentiale ale Ministerului Teritoriilor de peste Mări (a existat, sub regimul comunist, un astfel de minister, deși nimeni nu a știut de existența lui), operațiunea a avut inițial numele de cod "Experimentul Atlandida", ceea ce mă face să cred că se știa de pe atunci ce soartă îi aștepta pe cei de luau parte la el; de prisos să mai adaug că, ulterior, datorită unor complicații apărute în situația internațională, sau poate în mod deliberat, multe din documentele respective au dispărut, s-au rătăcit prin arhive, ori au fost sustrase de persoane interesate, în scopuri ce probabil nu vor ieși la lumină niciodată. Interesant este că sursele se contrazic între ele parcă dinadins, pentru a relativiza și puținul adevăr ce reușește să răzbată din cele cîteva documente și dovezi ce au putut fi recuperate. Presupun - se va vedea îndată ce motive am să o fac - că nici în viitor situația nu se va schimba prea mult. Ca și în cazul altor enigme ale istoriei recente, arhivele sunt mute, martorii par loviți de amnezie, iar oficialii clatină din cap cu subînțeleles și surîd amabil, explicînd că e vorba de informații clasificate. Nu altfel stau lucrurile în cazul insulei Roland: cei care știe că, timp de aproape patru decenii, România a fost (iar potrivit unor surse, continuă să fie!) o putere colonială, nu par dispuși să vorbească; fie că răspund altor întrebări decît celor care le sunt puse, fie ridică din umeri, sau devin crispați și suspicioși, privind îngrijorați în jur... Se tem și tac. Cu o singură excepție, despre care va fi vorba ceva mai tîrziu.

Într-adevăr, la sfîrșitul anilor '60 ai secolului trecut, această insulă puțin cunoscută din Pacificul de Sud a devenit proprietatea statului român, după ce aparținuse Statelor Unite ale Americii, mai precis unui cetățean american, care la rîndul său a o închiriat guvernului SUA, pentru instalarea unei baze militare. E dificil de apreciat în ce condiții a intrat sub administrație românească, păstrînd totuși bazele militare americane pe teritoriul ei. Vizita efectuată de Richard Nixon în România, primirea lui deosebit de călduroasă, regizată de regimul comunist de la București, ca și prietenia mai mult decît suspectă cu Nicolae Ceaușescu, par să aibă o legătură directă cu afacerile obscure legate de această insulă și, mai

ales, cu ceea ce s-a numit *Experimentul Armaghedon*. Să nu uităm că, în anul precedent, generalul De Gaulle venise special la București pentru a-l încuraja pe Ceaușescu să nu cedeze nici presiunilor americane, nici celor sovietice. Evident, Franța avea de asemenea interese legate de insula Roland și se pare că De Gaulle însuși s-a arătat dispus să o cumpere de la guvernul român, pentru a o transforma în poligon nuclear, dar Ceaușescu l-a refuzat politicos, afirmând că are în vedere popularea insulei și dezvoltarea, aici, a unei societăți drepte, fără exploatați și exploatați, care să constituie un exemplu de urmat și pentru celelalte națiuni din Pacific. Negocierile dintre cei doi s-au încheiat însă brusc, înainte de a fi ajuns la un acord, deoarece De Gaulle a trebuit să se întoarcă în Franța, unde izbucniseră binecunoscutele mișcări studentești. Astăzi avem suficiente dovezi pentru a afirma că ele fuseseră provocate de agenți americani.

Așadar, în 1969, președintele de atunci al Statelor Unite a venit în România într-o vizită care a produs perplexitate în mediile politice internaționale - și pe bună dreptate. Să spunem lucrurilor pe nume: ea a rămas învăluită în mister pînă în ziua de azi, cînd cei mai mulți analiști politici încă o consideră surprinzătoare și inexplicabilă. Afară, bineînțeles, de cazul cînd am accepta ca valabilă ipoteza că acea vizită a avut scopuri nemărturisite, despre care opinia publică nu trebuia să afle nimic. Nici măcar să bănuiască ceva. Zece ani mai tîrziu, mai precis în 1978, generalul Pacepa, unul din oamenii de încredere ai lui Ceaușescu, fugea în Germania Federală, luînd cu sine documente de maximă importanță pentru siguranța națională a României, printre care și o bună parte din arhivele *Experimentului Armaghedon*. Ținta lui era, bineînțeles, Statele Unite ale Americii. Peste alți aproximativ zece ani, mai precis în 1989, Ceaușescu pierdea puterea și, spre deosebire de ceilalți lideri comuniști din Est, era *condamnat la moarte*, în urma unui proces care nu a respectat niciuna din prevederile în vigoare ale Codului de procedură penală. A fost executat în mare grabă (!). În sfîrșit, după alți aproximativ zece ani, de fapt la sfîrșitul anului 2001, în presa de la București izbucnea ceea ce s-a numit "scandalul Armaghedon"... Este vorba de o serie de informații publicate pe internet, aparent cu scopul de a demasca faptele de corupție ale unor înalți demnitari români, în frunte cu primul ministru de atunci, al cărui nume l-am uitat, din păcate. Scopul lor real a rămas nedeslușit pînă în ziua de azi. În același an, Editura Nemira publica lucrarea "Particulele elementare" de Michel Houellebecq (un biolog francez pe numele său adevărat Michel Djerzinski), în care se preconizează clonarea unei noi specii raționale de umanoid androgin, ai cărei indivizi să fie identici genetic și care să înlocuiască, într-un viitorii cincizeci de ani, rasa umană. De prisos să mai spunem că toate aceste evenimente sunt strîns legate între ele. Parcurgîndu-le cu atenție, vom

descoperi coincidențe stranii, în măsură să ridice numeroase semne de întrebare.

O întrebare cu mai multe răspunsuri

Prima întrebare pe care suntem obligați să ne-o punem este: cum a ajuns insula Roland în posesia statului român? Există mai multe variante de răspuns. Cea mai verosimilă dintre ele are în vedere datoria de peste opt miliarde de dolari, plus dobânzile aferente, pe care marile companii petroliere americane o aveau față de față de inginerul Ion Basgan, cetățean român. Unele informații despre acest caz au fost aduse la cunoștința opiniei publice abia în ianuarie 2002, prin intermediul ziarului "Evenimentul zilei". Este vorba despre o invenție aparținând inginerului Basgan, pe care companiile americane au folosit-o decenii la rând fără a-i plăti acestuia drepturile prevăzute de lege. Invenția se numește "Forajul rotativ cu prăjini grele proportionale" și, potrivit ziarului citat, a fost înregistrată în România la 18 mai 1934, cu brevetul nr. 22789. Trei ani mai târziu, aceeași invenție a primit brevetul american sub numele de "Aparat rotativ pentru forajul puțurilor". Conform brevetului, Basgan avea timp de 17 ani toate drepturile asupra invenției, "peste tot în Statele Unite și teritoriile acestora". Trebuie spus că aceste drepturi erau considerabile, căci ea aducea utilizatorilor economii anuale de peste 1,5 miliarde de dolari. Din păcate, odată cu intrarea României în război, alături de Germania, statul american a dispus sechestrarea brevetului acordat lui Basgan, invenția acestuia fiind încredințată Custodelui Proprietății Străine. La sfârșitul războiului, când prin Tratatul de Pace de la Paris s-a decis restituirea bunurilor românești sechestrate, brevetul lui Basgan lipsea de pe listele întocmite de autoritățile americane. Inginerul Basgan a deschis în SUA 118 procese împotriva trusturilor petroliere care îi foloseau ilegal invenția (printre ele, Standard Oil Company, Gulf Oil Company, Shell Oil Corporation și multe altele), dar utilizând numeroase șiretlicuri și profitând cu abilitate de imperfecțiunile sistemului juridic, avocații petroliștilor americani au reușit să amâne ani la rând o decizie în favoarea petentului. La un moment dat, ei au prezentat instanței un certificat de deces, în care era menționat numele lui Ion Basgan. În realitate însă era vorba despre medicul Basgan, un văr al inventatorului. Iată, în continuare, succesiunea evenimentelor, așa cum este ea prezentată de Vasile Surcel, autorul articolului publicat în ediția din 26 ianuarie 2002 a cotidianului amintit mai sus (în plin scandal "Armagedon II" - simplă coincidență?...).

În 1965, o delegație oficială condusă de Gheorghe Gheorghiu Dej s-a întâlnit cu președintele american Lyndon Johnson. La discuții, partea română pune și problema brevetului Basgan. Pe 15 octombrie al aceluiași an, Departamentul de Stat al Justiției SUA emite *Divertising*

Order SA 838, prin care brevetul este scos de sub sechestru și restituit titularului, care astfel a fost repus oficial în drepturi.

Pe 4 mai 1966, Basgan intră în legătură cu ing. Daniel Farcas, reprezentantul grupului german *Lomen-Reiter-Dresner Bank*, cu care încheie un acord de colaborare pentru recuperarea drepturilor sale. În iulie, grupul german a întocmit o expertiză din care rezulta că, pentru cei 17 ani cât a fost titular al brevetului, lui Basgan i se cuvin drepturi de autor în valoare de 8,634 miliarde de dolari.

În toamna aceluiași an, lui Basgan i se propune să devină cetățean al statului Israel. În schimb i se oferă zece milioane de dolari și asigurarea aducerii în acest stat a celor 8,6 miliarde de dolari. Cîteva luni mai tîrziu, Sarchiz Halajian, din New York, îi aduce la cunoștință că anumite societăți petroliere din SUA au depus, într-un cont secret, mari sume de bani din care urmau să i se plătească drepturile convenite. Ulterior nu s-a mai aflat nimic despre acel cont. Ajungem astfel la momentul 1969, cînd problema banilor datorăți de americani este repusă în discuție de Nicolae Ceaușescu, cu ocazia vizitei la București a președintelui american Richard Nixon.

Moștenitorii lui Basgan susțin că Nicolae Ceaușescu ar fi primit, cu acea ocazie, 50 de milioane de dolari, în schimbul cărora Basgan nu a mai fost lăsat să-și revendice drepturile. În realitate lucrurile sunt cu mult mai complicate și, îmi permit să spun, mai dramatice. Deși, atunci cînd a fugit în SUA, generalul Pacepa a luat cu el cea mai mare parte a arhivei *Experimentului Armagedon*, iar ce nu a putut lua a ascuns cu grijă în locuri numai de el știute, s-au descoperit ulterior documente sporadice care atestă că natura tranzacției dintre Ceaușescu și Nixon consta în cedarea de către SUA a insulei Roland către statul român, în anumite condiții. Mai precis, insula urma să devină proprietatea lui Ion Basgan, în contul datoriilor la care m-am referit mai sus, dar *fără ca proprietarul de drept să afle vreodată acest lucru!* Astfel, Basgan fiind cetățean român, conform normelor de drept internațional, insula intra sub jurisdicție românească. Situația era complicată o dată în plus și de faptul că trupele americane continuau să rămîna pe insulă, în condițiile în care guvernul local era condus de un Prim-Secretar, cu toate atribuțiile ce reveneau atunci prim-secretarilor de județ ai lui Ceaușescu (imediat după evenimentele din Decembrie 1989, pe fondul schimbării de regim și a vidului de putere de la București, insula Roland și-a declarat independența, iar Primul-Secretar a devenit... Alteța Sa Roland I, Împăratul Rolandului - dar să nu anticipăm!).

Omul nou visat de Ceaușescu = Metaomul

O altă coincidență. Tot la începutul anului 2002, agențiile de presă din

Întreaga lume relatau despre participarea câtorva mercenari români la o tentativă eşuată de lovitură de stat, în insulele Comore. Au fost ultimele zvonuri ale unei monstruoase conspirații începute cu douăzeci de ani în urmă și al cărei obiectiv era acela de a impune o nouă împărțire a lumii. Cititorul va surîde sceptic aflînd că această nouă împărțire, sau "nouă ordine mondială", cum era ea frecvent denumită în discursurile lui Nicolae Ceaușescu (chiar îngrijorător de frecvent!), a fost îndelung negociată de Statele Unite ale Americii și România, tocmai datorită mizei deosebite puse în joc: căci între timp, insula Roland devenise una din cele mai importante insule din Pacificul de Sud. Desigur, cînd spun despre această insulă că era una din cele mai importante, nu am în vedere suprafața, sau numărul locuitorilor, nu mai mari decît ale unui singur județ din România, ci importanța ei strategică, atît de mare încît, la un moment dat, faptul că România deținea această insulă risca să răstoarne echilibrul de forțe nu doar în zona Pacificului, ci în întreaga lume. Din fericire, în cele din urmă, după tratative foarte dificile, marile puteri au ajuns la o înțelegere cu guvernul român, rămasă bineînțeles secretă, iar evenimente de la sfîrșitul anilor '80 aveau să scape cancelariile occidentale de coșmarul "noii ordini mondiale" ceaușiste. De prisos să mai adaug că însăși răsturnarea de la putere a lui Ceaușescu, așa-zisa Revoluție română, are o legătură directă cu *Experimentul Armagedon*. Marile puteri nu i-au putut ierta dictatorului comunist de la București faptul că le-a șantajat, ani la rînd, cu una din cele mai teribile amenințări la adresa întregii omeniri, astfel că, în deplin consens și în modul cel mai discret cu putință, americanii și rușii au pus la cale debarcarea lui. Celor care au urmărit la televiziune falsul proces de la Tîrgoviște al familiei dictatorului, nu le-a putut scăpa faptul că, în mai multe rînduri, Ceaușescu a făcut aluzie la agenturile străine și la o conspirație care urmărea distrugerea României. Astăzi trebuie să recunoaștem, în sfîrșit, că Ceaușescu avea perfectă dreptate, numai că prea puțini erau cei care știau atunci acest lucru. Revine lui Ion Iliescu marele merit de a fi dejucat planurile inițiale ale occidentalilor și de a fi transformat tulburările interne, care ar fi trebuit să ducă la ștergerea României de pe hartă, într-o așa-zisă Revoluție, urmată de o tranziție lină și infinită care a permis patrioților autentici să adune averile pe care și le doreau.

Dar să vedem despre ce este vorba. Așa cum arătam mai înainte, în cursul vizitei sale în România, Richard Nixon a cedat României insula Roland, în schimbul anulării datoriei către inventatorul Ion Basgan, punînd totuși condiția ca bazele militare americane să rămîna pe insulă încă douăzeci de ani (adică pînă în 1989!). În schimb, administrația civilă a insulei se subordona regimului de la București, care nu a întîrziat să înființeze aici un Comitet Județean al P.C. Roland, condus de un prim-

secretar numit de Ceaușescu. Imediat după preluarea insulei de la americani, românii au pus în aplicare un proiect de re-populare a insulei. Era prima etapă majoră a *Experimentului Armaghedon*, următoarea fiind, așa cum s-a aflat mult mai târziu, crearea *omului nou*. Scăderea ponderii țiganilor din România, în statisticile oficiale de la mijlocul anilor '70, ar putea fi pusă pe seama acestui proiect. Există suficiente dovezi care ne îndreptățesc să afirmăm că, în acea perioadă, mai multe nave ale flotei comerciale românești au plecat în cel mai mare secret spre Pacific, de unde nu s-au mai întors niciodată. Dată fiind rata ridicată a natalității acestei etnii, în numai zece ani, populația insulei s-a dublat, ceea ce pare să-i fi dat lui Ceaușescu ideea de a dubla și populația României. De aceea a interzis avorturile. Totuși, nu acesta era scopul esențial urmărit de dictator. Puțini știu că, atunci când, în discursurile sale Ceaușescu se referea la *necesitatea creării omului nou al orînduirii socialiste*, el avea în vedere inclusiv modificări de natură genetică, pe care între timp savanții le experimentaseră în secret pe insula Roland, convins fiind că nedreptățile sociale și suferințele oamenilor se datorează în ultimă instanță inegalităților naturale dintre ei. De aceea, ajunsese la concluzia că toți oamenii trebuie să fie egali genetic, iar acest lucru nu se putea obține decît prin clonare. Deoarece o egalitate socială care nu ar fi dublată de egalitatea personală, mai precis de identitatea genetică a indivizilor, ar fi inechitabilă, falsă și în cele din urmă precară. Vedem acum mai bine legătura cu cercetările biologului francez Michel Djerzinski (alias Houellebecq), despre care aminteam la începutul acestor rînduri și suntem îndreptățiți să afirmăm, pe baza documentelor de arhivă recuperate, că scopul operațiunilor codificate sub denumirea de *Experimentul Armaghedon* a fost, *printre altele*, crearea, prin mutații genetice, a unei specii de antropoid superioare omului (așa-zisul *om nou*, sau *metaomul*), care să cucerească lumea și să instaureze un comunism perfect și ireversibil pe întreaga planetă. În plus, indivizii din această nouă specie urmau să fie înzestrați cu capacități paranormale, astfel încît gîndurile și acțiunile lor să poată fi controlate permanent de la un centru telepatic. Din fericire (sau poate din păcate?), odată cu fuga lui Pacepa în SUA, americanii au aflat cîte ceva despre acest experiment și au reușit să-l contracareze. Ei au încercat în mai multe rînduri să-l determine pe Ceaușescu să renunțe atît la fabricarea bombei atomice, care se pregătea în laboratoarele de lîngă Pitești, cît și la experimentele genetice (și nu numai) de pe insula Roland, oferindu-i în schimb numeroase ajutoare financiare, prin intermediul Fondului Monetar Internațional. Cînd au înțeles că Ceaușescu nu e dispus să renunțe la ambițiile sale megalomane, au decis să-l lichideze, lucru care s-a și întîmplat în cele din urmă - evenimentele din Decembrie 1989 stau mărturie. Voi reveni mai târziu asupra a ceea ce a urmat după căderea lui

Ceaușescu. Sau poate că nici nu mai e cazul.

Al doilea răspuns

Arătam că la întrebarea: cum a ajuns insula Roland în posesia statului român? - există mai multe răspunsuri posibile. Primul dintre ele, analizat mai sus, este legat de numele inginerului român Ion Basgan. A sosit momentul să analizăm și argumentele în favoarea unui al doilea răspuns, deși vom vedea că valabilitatea unuia sau altuia dintre răspunsurile date nu influențează decisiv judecățile finale asupra *Experimentului*.

Documente descoperite recent acreditează ideea că insula Roland a intrat în proprietatea statului român mai devreme decât s-a crezut și în cu totul alte circumstanțe decât cele evocate anterior. Se știe că insula nu a aparținut niciodată propriu-zis guvernului american, ci unui cetățean american, al cărui nume pare să fi fost Roland Hughes, un miliardar excentric îndrăgostit de jocurile de noroc, nepotul fizicianului englez David Edward Hughes, născut la Londra în 1831 și mort în 1900 (între altele, David Hughes este inventatorul microfonului). Rămân neclare circumstanțele în care Roland Hughes l-a întâlnit și s-a împrietenit cu americanul de origine română Roland Cârlan. Coincidența că aveau același nume și că ambii erau homosexuali pare să fi contribuit la aceasta, deși au existat cu certitudine și alte motive... Roland Cârlan se lauda că e un băiat simplu de la țară, plecat doar cu traista în băț de acasă, însă în realitate era agent acoperit al Securității ceaușiste, o dovadă în acest sens constituind-o faptul că nu divorțase de soția sa Tincuța, și nu renunțase la cetățenia română, deși ar fi avut acest drept. În România, Roland Cârlan fusese căsătorit cu una din surorile mai mari ale lui Pacepa, rămasă în țară după așa-zisa lui fugă în Occident, regizată de serviciile secrete românești. De altfel, potrivit Opisului Emigrației Românești, în 1950 Pacepa își abandonase studiile de chimie industrială și devenise ofițer operativ în cadrul Direcției de Contraspionaj, la îndemnul lui Roland Cârlan, care pe atunci era abia logodit cu Tincuța. Ajungem astfel la momentul 1968, care va marca o cotitură de proporții în relațiile româno-americane, nu doar din cauza evenimentelor din Cehoslovacia, binecunoscute publicului larg, în cursul cărora speranțele *Primăverii de la Praga* și ale unui eventual comunism cu față umană au fost strivite sub șenilele tancurilor rusești trimise de Brejnev. Aceste evenimente au constituit desigur un element important, consemnat ca atare de istoria oficială. Dar mult mai important a fost un alt eveniment, neconsemnat de istorie, petrecut în zorii zilei de 22 august, același an, în deșertul Nevada, mai precis la un cazinou din orașul Las Vegas, când miliardarul Roland Hughes, despre care știm că era un pasionat jucător de *black-jack*, a rămas fără bani lichizi. El i-a

telefonat lui Roland Cârlan, cerîndu-i împrumut trei milioane de dolari, bani pe care Cârlan i-a dat, solicitînd drept garanție custodia documentelor de proprietate asupra insulei Roland. Trei zile mai tîrziu, cînd Hughes și-a căutat prietenul, pentru a-i înapoia datoria și a reintra în posesia documentelor încredințate, acesta dispăruse fără urmă. Îl regăsim, în primăvara anului 1969, în România, alături de Nicolae Ceaușescu, care efectua o vizită de lucru în județul Botoșani. Fotografia publicată de ziarul "Scînteia" cu acest prilej ni-l înfățișează pe Roland Cârlan în suita dictatorului, ceea ce înseamnă că între timp el ajunsese la Ceaușescu și-i înmînase documentele de proprietate asupra insulei Roland, obținute printr-un șiretlic de la adevăratul proprietar al insulei, Roland Hughes, care între timp decedase într-un accident de automobil pus la cale, din cîte se pare, tot de agenții lui Ceaușescu. Un argument suplimentar: cîteva luni mai tîrziu, se acorda prin Decret Prezidențial tovarășului Roland Cârlan titlul de Erou al Muncii Socialiste, împreună cu medalia Secera și Ciocanul, „pentru merite deosebite în activitatea de apărare a cuceririlor revoluționare”. Cît despre Hughes, vom vedea că Maggie Hughes, care a moștenit o cotă importantă din averea lui, este una și aceeași persoană cu mătușa lui Bill Waks; la moartea ei, treizeci de ani mai tîrziu, îi va lăsa moștenire acestuia o fermă de struți în Brazilia, cu condiția de a se stabili definitiv pe insula Roland. Iar Bill Waks nu este nimeni altcineva decît bogatul soț al prietenei Christinei Domestica, Naggie Waks, pe care o vom regăsi de asemenea printre personajele acestei cărți. Bill și Naggie s-au stabilit pe insula Roland abia după 1992, dînd curs solicitării executorilor testamentari ai mătușii Maggie.

Să ne întoarcem acum cu o sută de ani în urmă, mai precis în 1899, cînd celebrul inventator Nikola Tesla și-a început seria de experimente din Colorado Springs. Deși, potrivit biografiilor săi oficiali, Nikola Tesla ar fi de origine sîrbă – s-a născut într-un sat din Muntenegru, în 1856 -, trebuie precizat că, pe vremea aceea, Serbia și Muntenegru făceau parte din Imperiul Austro-Ungar, din care mai făceau parte Banatul și o bună parte din Transilvania. Încît se poate presupune – și este cît se poate de evident – că bunicii săi erau de origine română; sau aromână; sau meglenoromână; oricum, ceva în legătură cu românii. Nu e lipsit de importanță să remarcăm că în județul Caraș-Severin, aflat la granița cu Serbia, trăiesc și astăzi numeroase familii cu numele Tesla sau Teaslă.

Încă un amănunt deosebit de relevant: în laboratorul său de lîngă școala de surdo-muți din Colorado Springs, Tesla a construit așa-zisul *Magnifying Transmitter*, care conținea, printre alte dispozitive, și cea mai mare bobină cu autoinducție realizată vreodată, capabilă să genereze curenți electrici de înaltă frecvență, la o tensiune de peste zece milioane

de volți. După al Doilea Război Mondial, s-a speculat mult în legătură cu eventualitatea utilizării acestei bobine (cunoscută și sub numele de „Tesla Coil”) în cadrul altui experiment celebru: *Experimentul Philadelphia*. Potrivit mărturiilor inventatorului, intenția sa inițială era de a demonstra posibilitatea transmiterii la distanță a energiei electrice fără utilizarea cablurilor. Se pare însă că la Colorado Springs au fost efectuate și câteva experimente secrete, ale căror rezultate au rămas consemnate doar în jurnalul lui Tesla, ajuns, împreună cu celelalte documente, în seifurile FBI. La moartea acestuia, survenită în ianuarie 1943 ca urmare a unui atac de cord, Biroul Federal de Investigații a confiscat toate documentele aflate în posesia lui, declarându-le de îndată strict secrete. Promptitudinea FBI-ului este de înțeles, dacă avem în vedere fie și numai faptul că, pe de o parte, cu doar câțiva ani mai înainte, Nikola Tesla negociase cu guvernul Marii Britanii, condus pe atunci de Chamberlain, utilizarea în scopuri militare a așa-numitei „Raze a Morții”. Pe de altă parte, numele lui Tesla a fost evocat în repetate rânduri alături de cel al matematicianului John Erich von Neuman (autorul, printre altele, al primului calculator electronic), în legătură cu *Experimentul Philadelphia*, despre care aminteam mai înainte. Deși celebrul și controversatul experiment se pare că n-a avut loc niciodată, dacă a avut totuși loc, cu siguranță că s-a produs la câteva luni după moartea lui Tesla, mai precis în august 1943. Nu voi insista, deoarece există o bogată literatură referitoare la acest dosar, iar scopul rândurilor de față nu e de a-l prezenta în detaliu. Ajunge să menționez că, în cursul experimentului amintit, distrugătorul *USS Eldridge*, cu treizeci și trei de oameni la bord, fiind supus acțiunii unui câmp electromagnetic de înaltă frecvență, s-a transformat într-un fulger albastru și a devenit apoi invizibil timp de trei ore, după care nava a revenit în apele golfului Delaware ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai că între timp unii membri ai echipajului dispăruseră, alții leșinaseră, iar alții câțiva au înnebunit. În octombrie, același an, experimentul a fost repetat fără echipaj, iar nava a dispărut din nou, timp de douăzeci de minute, la întoarcere constatându-se că lipsea totuși o parte din echipament.

Toate acestea pot fi mai bine înțelese dacă sunt puse în legătură cu seria de experimente din Colorado Springs și e întrucîtva uimitor că nimeni nu s-a gîndit pînă acum să o facă. La vremea respectivă, locuitorii micului (pe atunci) oraș de la poalele vîrfului Pike's Peak relataseră nu doar despre fenomenele electro-luminiscente care se manifestau frecvent în preajma laboratorului, cum ar fi scînteii care izvorau din pămînt, fulgere de zeci de metri străbătînd bolta senină a cerului, însoțite bineînțeles de tunete asurzitoare, sau coroana plasmatică de culoare albastră care persista aproape tot timpul în jurul turnului înalt de 18 metri unde funcționa Bobina Tesla. Au fost însă și cazuri de halucinații auditive

și vizuale, levitație a unor obiecte în locuințele din împrejurimi, apariții spectrale și fulgere globulare confundate de unii cu OZN-urile, despre care, din motive greu de înțeles, ziarele timpului au evitat să scrie (dacă nu cumva au fost împiedicate în mod deliberat să o facă). Pînă la urmă, în cursul unui experiment mai complicat, laboratorul a distrus centrala electrică din Colorado Springs și a lăsat orașul pe întuneric, ceea ce a silit compania de electricitate să sisteze alimentarea cu energie și să pretindă repararea stricăciunilor pe cheltuiala inventatorului. Cîțiva ani mai tîrziu, cînd Tesla a încercat să reproducă *Magnifying Transmitter* la Wardencllyffe, în apropiere de New York, construind în acest scop un turn octogonal înalt de aproape șaizeci de metri, fermierii din preajmă s-au opus vehement, temîndu-se că experimentul le-ar putea omorî vitele sau distruge recolta. Mai mult, principalul său finanțator, George Westinghouse, a refuzat să-l mai susțină, aflînd că Tesla intenționa să ofere gratuit electricitate oricărui locuitor al planetei, care ar fi trebuit doar să înfigă în grădina casei sale o tijă din cupru sau aluminiu. Rămîne însă întrebarea dacă adevăratul motiv al lui Westinghouse (el însuși patronul unei mari companii de electricitate) era teama că ar putea da faliment, sau faptul că, între timp, Nikola Tesla făcuse încă o descoperire cu consecințe incalculabile: semnalele radio-cosmice, despre care credea că ar dovedi existența vieții inteligente pe planeta Marte (și dacă scopul real, deși nemărturisit, al turnului de la Wardencllyffe nu era tocmai acela de a transmite anumite semnale de răspuns...). Știm de asemenea că, încă din 1899, Tesla descoperise undele staționare telurice, conducînd anumite experiențe care au contribuit la înțelegerea propagării acestora și a legăturii lor cu rezonanța terestră. Mai mult, concepușe un sistem de explorare seismologică a pămîntului, bazată pe mici explozii subterane în serie, care, utilizat în combinație cu rezonanța terestră, era capabil să producă cutremure de pămînt suficient de puternice pentru disloca și distruge continente întregi. În sfîrșit, în anii '50 ai secolului trecut, cercetătorii au confirmat calculele matematice ale lui Nikola Tesla, potrivit cărora frecvența undelor electromagnetice terestre este de aproximativ 8 Hertz, adică de același ordin de mărime cu undele *theta* ale creierului uman.

La prima vedere, considerațiile de mai sus nu au nici o legătură cu insula Roland. La o analiză mai atentă, vom descoperi conexiunea lor indubitabilă. Este vorba, în primul rînd, de copia fidelă a turnului de la Wardencllyffe, construită pe această insulă imediat după al Doilea Război Mondial. S-a presupus inițial – și multă lume a crezut astfel – că ar fi o antenă radar, pentru supravegherea traficului naval și aerian din zonă (în treacăt fie spus, principiul de funcționare a radarului i se datorează aceluiași Nikola Tesla!). Dar, cum vom vedea (de fapt, cum știm deja),

funcția de antenă radar nu reprezenta decît un alibi, în clădirile din preajma turnului desfășurîndu-se cercetări de cu totul altă natură. Trecerea insulei în proprietatea statului român nu numai că nu a determinat sistarea acestora, ci dimpotrivă, a condus la accelerarea lor. Ne amintim că, în august 1968, după invadarea Cehoslovaciei de trupele Armatei Roșii și ale celorlalte state din Tratatul de la Varșovia, cu excepția României, Ceaușescu lăsa să se înțeleagă că ar dispune de mijloacele necesare pentru a respinge un eventual atac din partea Uniunii Sovietice. Care să fi fost acele mijloace? Răspunsul îl găsim în rîndurile de mai sus și în zvonurile insistente care circulau în România anilor '70, referitoare la tentativa eșuată a tancurilor rusești de a forța granița de peste Prut: înainte de a ajunge pe teritoriul românesc, tancurile fuseseră distruse de o armă cu laser de mare putere, ceea ce l-a convins pe Brejnev că e mai bine să-și vadă de celelalte treburi. Nu cumva este vorba despre "Raza Morții", pe care Tesla o propusese cu patruzeci de ani în urmă primului ministru britanic? Fie-ne permis doar să întrebăm, fără pretenția de a da și un răspuns, tocmai din motivul că răspunsul e de la sine înțeles. Cu atît mai mult cu cît, după acest incident, președintele american Richard Nixon s-a *grăbit* (!) să vină la București! Am dezlegat astfel încă una din enigmaticele acestei mult comentate vizite oficiale.

Așa cum aprecia presa de la București, vizita a constituit un moment de cotitură în relațiile româno-americane. Afirmatia poate fi însă interpretată în dublu sens. Abia acum, la mai bine de treizeci de ani distanță, beneficiind de informații furnizate de arhivele secrete ale celor două țări, putem înțelege că ea avea un conținut echivoc, o față ascunsă, accesibile numai celor inițiați. Paralel cu vizita propriu-zisă, s-a desfășurat o competiție dură între serviciile speciale românești și americane, un veritabil război informațional, câștigat în cele din urmă de Securitatea română. Am intrat, cu totul întîmplător, în posesia unei înregistrări care dovedește cu prisosință acest lucru. Este vorba despre înregistrarea discuției *tête-à-tête* dintre Ceaușescu și Nixon. Deși agenții CIA au făcut tot ce era omenește posibil pentru a obține măcar informații sumare despre tema acestei discuții, nu au reușit. În schimb, ofițerii români de securitate au realizat înregistrarea aproape integrală a discuției, fără ca Nixon și serviciile sale speciale să bănuiască ceva. Se vede clar din modul relaxat (îmi permit să spun mai mult: imprudent!) în care Nixon vorbește despre lucruri deosebit de sensibile, cum ar fi înarmarea nucleară, relațiile americano-sovietice, sau războiul din Vietnam. Chiar dacă nu vom acorda întregul credit acestei înregistrări, s-ar putea dovedi utilă analiza cu atenție a datelor ce rezultă din ea. Miza conversației este, la început, confuză. Pare că nici unul din cei doi șefi de stat nu se hotărăște să spună lucrurilor pe nume. Minute în șir, ei

se complac în a comenta, de pe poziții ideologice opuse, performanțele industriei americane. E bine știut că Ceaușescu nu vorbea engleza. Nici cu româna nu stătea prea grozav. Pentru a depăși acest neajuns, Nixon i-a adus un minuscul dispozitiv electronic, creație de ultimă oră a tehnologiei americane, care efectua traduceri instantaneu. I l-a făcut cadou, într-un cadru mai puțin oficial. Apoi, cei doi șefi de stat s-au retras pentru celebra lor conversație *tête-à-tête*, strict secretă. Redăm, în continuare, câteva fragmente.

NIXON: - Ei, ce zici, merge? Acum înțelegi ce spun?

CEAUȘESCU: - Aud numai niște pîrîituri în cască.

NIXON: - Poate nu l-ai reglat cum trebuie. Apasă de trei ori pe butonul albastru.

CEAUȘESCU: - Da, da, seicias panimau! (Da, da, acum înțeleg - în limba rusă. n.a.)*

NIXON: - Vezi, că ai apăsător greșit. I-am dăruit și lui Brejnev un asemenea aparat. Butonul roșu e pentru el. Dumneata apasă pe cel albastru.

CEAUȘESCU: - Aha! Bravo! Acum te aud perfect!...

NIXON: - Made in USA! Avantajele economiei libere, de piață!

CEAUȘESCU: - Să ne înțelegem, poporul american e una, iar imperialismul american e cu totul altceva. Nu trebuie confundată una cu alta. Acest minunat aparat este rezultatul muncii pline de abnegație a poporului american, fiindu-i apoi răpit de exploatatorii săi imperialiști.

NIXON: - Păi, nu l-am răpit, ci l-am cumpărat cu bani cash, ca să ți-l aduc duminică!

CEAUȘESCU: - Consider acest aparat un mesaj de prietenie din partea poporului american. Asta am vrut să spun.

NIXON: - Mă rog, în acest caz, am putea trece mai departe, la chestiuni cu adevărat serioase. Știi bine care e scopul vizitei mele.

CEAUȘESCU: - Cum să nu știu? Este o vizită oficială de prietenie, a scris și în "Scînteia". Cît despre acest aparat, mă gîndesc că industria noastră socialistă ar putea produce mii de asemenea aparate, fără să exploateze pe nimeni. La noi, producătorii sunt totodată proprietari și beneficiari. Anul viitor, cînd voi veni în Statele Unite, am să-ți fac și eu cadou un aparat la fel ca ăsta. Ai să vezi că al nostru e mai bun!

NIXON: - Dorești să discutăm în continuare pe această temă?

CEAUȘESCU: - Nu. Consider discuția pe această temă încheiată. Economia socialistă este superioară din toate punctele de vedere celei capitaliste.

NIXON: - Dorești să discutăm despre avantajele economiei de piață, în raport cu cea socialistă, centralizată?

CEAUȘESCU: - Nu. Și în această privință, lucrurile sunt cît se poate

de clare. Viitorul plan cincinal prevede o creștere cu zece la sută a venitului național pe cap de locuitor. Să urce națiunea spre comunism în zbor! Și ține cont, întregul popor român, sub conducerea înțeleaptă a Partidului, a Secretarului său General, într-o impresionantă unanimitate de cuget și simțire, s-a angajat să-l realizeze în numai patru ani și jumătate. Ce căutați voi în Vietnam? Asta aș vrea să știu!

NIXON: - Tocmai despre aceste lucruri doresc să vorbim. În condițiile în care vom pierde războiul din Vietnam, e posibil ca insulele din Pacificul de Sud să devină cu atât mai importante, din punct de vedere strategic.

CEAUȘESCU: - Zău?...

NIXON: - Este vorba, printre altele, de Arhipeleagul Simpleton...

CEAUȘESCU: - Există un asemenea arhipeleag pe acolo? Am s-o întreb pe tovarășa Elena Ceaușescu, ea trebuie să știe. Este academician!

NIXON: - Mă refer în special la insula Roland...

CEAUȘESCU: - Ce e cu ea?

NIXON: - A apărut o problemă. Unul din cetățenii americani, care avea acte de proprietate asupra teritoriului întregii insule, a pierdut o imensă avere la poker. Sau la ruletă, nu mai știu bine. Și a trebuit să vîndă insula.

CEAUȘESCU: - Consider că este o problemă internă a Statelor Unite. Nu ne amestecăm în afacerile interne ale altor țări, este unul din principiile politicii noastre externe și dorim ca nici alții să nu se amestece în afacerile noastre interne. Tovarășul Nicu Ceaușescu, prim-secretar al UTC, fiul meu cel mai mic, a pierdut și el o mulțime de bani la Las Vegas, cînd a fost odată acolo. Dar n-a vîndut nici un județ pentru asta și nu m-am dus la nimeni să mă plîng. Sper că am fost destul de clar.

NIXON: - Păi, stai puțin. Deși e destul de clar, nu e clar deloc! Cel care a cumpărat insula a donat-o imediat statului român! Nu ți se pare nimic curios aici?

CEAUȘESCU: - Ba da. Este un act de patriotism.

NIXON: - Persoana respectivă avea cetățenie dublă, română și americană. De ce n-a donat-o Statelor Unite?

CEAUȘESCU: - Întreabă-l pe el.

NIXON: - De unde să-l iau? Imediat după aceea, a dispărut!

CEAUȘESCU: - O fi în vacanță, pe undeva prin Hawaii.

NIXON: - Avem informații că în prezent se ascunde în România. Agenția Centrală de Investigații (CIA) a determinat că persoana respectivă, pe numele său original Roland Cârlan, era de fapt agent al serviciilor secrete românești. Mai pe șleau spus: era ofițer de securitate.

CEAUȘESCU: - După părerea mea, acest lucru ar fi trebuit determinat înainte ca Roland Cârlan să dispară. Și poate chiar înainte ca el să fi

cumpărat insula de la miliardarul vostru putred și corupt.

NIXON: - Tocmai de aceea l-am schimbat pe șeful CIA.

CEAUȘESCU: - Pun pariu că noul șef al CIA este agent KGB. Dar voi n-o să vă dați seama decât după ce o să dispară și ăsta.

Aici înregistrarea are o scurtă întrerupere, probabil cineva de la pupitrul de control a schimbat caseta, sau poate că Nixon s-a ridicat din fotoliu și s-a apropiat de fereastră (reamintim că cei doi se aflau, absolut singuri, într-o încăpere din sediul Comitetului Central al P.C.R.).

- Poporul ăsta mă iubește, spuse la un moment dat Nixon privind visător pe fereastră la mulțimea de oameni ai muncii care, obosiți de orele de așteptare și opăriți de caniculă, lăsaseră pancartele jos sau se sprijineau în cozile steagurilor. Cei care nu aveau nici pancarte, nici portretele celor doi conducători și nici steaguri, se așezaseră pe bordura trotuarului, așteptând răbdători acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate. Nixon se uita la ei cu compasiune și admirație. Oamenii ăștia au plecat de la serviciu, și-au părăsit locul de muncă, riscând să fie concediați, ca să-mi ureze bun-venit. Aș ieși în balcon, să le spun câteva cuvinte, mai adăugă.

- Nu-ți recomand. Există riscul să fii împușcat, căci poporul român urăște imperialismul american, îl preveni Ceaușescu.

- Zău? Așa a pățit, la noi, Kennedy, deși poporul american iubește imperialismul american...

- În al doilea rând, trebuie să știi că în economia socialistă oamenii nu sunt concediați. De aceea, rata șomajului este, practic, zero. Avem și o lege specială împotriva parazitismului social. Ceaușescu zîmbi șiret. În Statele Unite, rata șomajului e într-o continuă creștere, din câte mi s-a spus, iar numărul paraziților sociali îl întrece pe acela al muncitorilor cinstiți..., adăugă apoi cu un anumit subînțeles.

NIXON: - Hai să fim serioși! Nu am zburat cu avionul atâtea mii de kilometri pentru a lua cunoștință de realizările economiei voastre socialiste. Problema e să rezolvăm pe cale amiabilă, dacă se poate, statutul insulei Roland. În caz contrar, mă voi vedea nevoit să recurg la forță.

CEAUȘESCU: - Dacă ai chef, poți să încerci. E de-ajuns să-i spun lui Brejnev că am o insulă în Pacific...

NIXON: (mirat) - Cum adică, Brejnev nu știe?

CEAUȘESCU: - Bineînțeles că nu. Dacă ar fi știut, Armata Roșie ar fi fost de multă vreme acolo. Degeaba lupt eu pentru respectul reciproc al independenței și suveranității?

NIXON: - Nici să nu-i spui! Te rog din tot sufletul. Îți dau clauza națiunii celei mai favorizate și aranjez pentru un împrumut la FMI. Pe de altă

parte... (scurtă ezitare) Știu că-ți dorești foarte mult bomba atomică și-ți promit că te voi ajuta s-o ai cât mai curînd.

CEAUȘESCU (în gînd): Sper că omul ăsta știe ce spune, pare un om destul de serios. (Cu voce tare): Mi-o trimiți de pe vreun submarin, sau îi dai drumul direct din avion?

NIXON: - Vorbesc serios, experții mei îți vor oferi asistența tehnică necesară. Cu condiția ca armata americană să rămînă pe insula Roland.

CEAUȘESCU: - Ce interese aveți voi acolo?

NIXON: - E o chestiune de prestigiu național și, dacă vrei, personal. Americanii nu mi-ar ierta niciodată dacă aș ceda de bunăvoie una din insulele strategice ale Pacificului de Sud unei țări atît de neînsemnate ca România.

CEAUȘESCU: - Modul în care pui dumneata problema este principial greșit. În primul rînd, că România e o țară foarte avansată. Ne aflăm pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, un drum pe care voi nu veți păși poate niciodată. Și nu uita că sîntem urmașii lui Burebista! În al doilea rînd, insula aparține unui cetățean român și deci României, conform dreptului internațional. A fost cumpărată cu acte în regulă, iar eu am de gînd să mă retrag acolo, cînd voi ieși la pensie.

NIXON: - Am citit undeva că liderii comuniști nu ies niciodată la pensie, sunt otrăviți, sau împușcați, după care li se organizează funeralii naționale, iar poporul ține o săptămînă de doliu... Ah, mi-am dorit dintotdeauna să fiu un lider comunist.

CEAUȘESCU: Și eu citesc anumite cărți interesante, mă perfecționez continuu. Lecturile mele preferate sunt din Marx, Engels, Lenin și Adrian Păunescu. Țăra le zice bine îmburgheziților de prin ministere. Și pe mine mă laudă destul de frumos, totuși cel mai mult mi-a plăcut poezia "lubiți-vă pe tunuri". Apropo, am informații că CIA deja pregătește o acțiune pentru recuperarea documentelor. Spune-le să nu-și mai piardă vremea degeaba. Documentele sunt la cel mai bun ofițer al nostru... Omul meu de încredere, Ion Mihai Pacepa.

NIXON (dumirit): Aha!

Aranjamente secrete

Chiar dacă restul înregistrării s-a pierdut, pot fi reconstituite, pe baza unor fragmente și mărturii, principalele concluzii ale discuției. Evenimente derulate ulterior confirmă presupunerea că aranjamentele puse la cale atunci vizau, pe de o parte, evitarea unui conflict direct între cele două state, iar pe de altă parte, protejarea intereselor fiecărei părți în zona Pacificului de Sud. De altfel, imediat după vizita lui Nixon în România, Fondul Monetar Internațional a aprobat credite de miliarde de dolari pentru guvernul de la București, iar Statele Unite au acordat României clauza națiunii celei mai favorizate, practic fără condiții și fără

întrerupere, pînă spre sfîrșitul anilor '80. În schimb, deși insula urma să aibă un guvernator numit de Ceaușescu, armata americană rămînea în continuare pe insulă. Nixon a insistat să se organizeze alegeri libere la fiecare patru ani, sub control internațional, propunere respinsă de Ceaușescu, deoarece ar fi pus în pericol orînduirea socialistă multilateral dezvoltată pe care avea de gînd să o edifice acolo. Este foarte posibil ca, în anii care au urmat, Securitatea să-și fi infiltrat pe insulă proprii agenți, cu nume americanizate, ca specialiști și funcționari civili la bazele militare americane. După cum este de presupus că, într-o fază inițială, specialiștii români și americani au conlucrat la *Experimentul Armagedon*, pînă cînd americanii și-au dat seama ce urmărea în realitate acest experiment. Documente ulterioare evenimentelor din Decembrie 1989 indică totuși că, după abandonarea oficială a *Experimentului*, cîțiva savanți fanatici de la Universitatea Princeton au continuat să colaboreze în secret cu românii. În 1994, un avion Boeing al companiei *Swissair*, care efectua cursa între Canberra și Boston, s-a prăbușit în preajma insulei Roland, iar corpurile a nu mai puțin de cincisprezece pasageri, printre care opt biologi de renume, care se întorceau de la un congres, n-au putut fi niciodată găsite - există bănuiala că, în realitate, ei nici n-ar fi murit... Uimitor este însă faptul că, în afara celor cincisprezece, doar două persoane și-au pierdut viața, restul de treizeci supraviețuind impactului cu apele oceanului și fiind recuperați de vasele pazei de coastă. Mai mult decît atît, agenții FBI care au anchetat circumstanțele accidentului au ajuns la concluzia că acesta a fost provocat în mod deliberat de către *stewardesa* aparatului (și ea dispărută!), care a simulat o criză de epilepsie. Încît e foarte posibil ca măcar o parte din pasagerii ale căror trupuri n-au fost găsite să fi scăpat cu viață și să se fi refugiat pe insula Roland. Senatorul de Massachusetts, Brian Mooley, a făcut în 1999, în plin scandal Clinton - Lewinski, o interpelare în Congresul Statelor Unite, referitoare la informația potrivit căreia traficanți cambodgieni de organe ar fi fost implicați în deturnarea avionului și în simularea accidentului. Nimeni nu a încercat să-i ofere un răspuns, deoarece în acel moment onorabilii congresmani americani erau preocupați de problema dacă Monica Lewinski a făcut sau nu sex oral cu Bill Clinton. Cîteva săptămîni mai tîrziu, un tînăr savant australian, care a dorit să-și păstreze anonimatul, declara că la despărțirea de colegii americani "aceștia l-au prevenit că s-ar putea să nu se mai întîlnească niciodată" și că "vorbeau între ei despre viitoarea baie în Pacific". Oricare ar fi gradul de credibilitate al acestor informații, un lucru e limpede: avionul companiei *Swissair* s-a prăbușit în împrejurări suficient de tulburi pentru a trezi suspiciuni!

Revenind la tratatul secret româno-american, să mai adăugăm că, la douăzeci de ani după încheierea acestuia, cînd Ceaușescu a pierdut

puterea, noile autorități nu mai dețineau practic nici un document și nici o informație directă referitoare la clauzele lui. Șeful guvernului era preocupat în special de reformele economice, prima dintre ele fiind ca statul să se retragă din economie, dar întreprinderile să rămână ale statului. În primăvara anului 1990, au circulat numeroase zvonuri potrivit cărora în realitate Ceaușescu n-ar fi fost împușcat (ceea ce s-a transmis la televiziune fiind doar o înscenare), ci s-ar fi refugiat în Cuba sau pe o insulă din Pacific (!), împreună cu un grup de fideli. Acolo l-au urmat mai târziu securiștii și nomenclaturiștii din umbră, așa-ziii "teroriști", de a căror urmă nimeni n-a reușit să mai dea vreodată. Se pare că, după alegerile din 1996, câțiva dintre oamenii lui Iliescu, temându-se de că ar putea fi arestați, s-au refugiat temporar tot pe insula Roland, dar această ipoteză nu a putut fi pînă în prezent confirmată. Patru ani mai târziu, cînd Iliescu a revenit la putere, au revenit și ei în România, fără a da prea multe detalii despre ce făcuseră și pe unde umblaseră între timp.

Așa cum arătăm, pe fondul schimbării de regim și a vidului de putere de la București, insula Roland și-a declarat, în martie 1990, independența, astfel conducătorii locali reușind să-și conserve puterea, privilegiile și... secretele! Despre acest lucru n-au știut, bineînțeles, decît autoritățile de pe insulă. Nici Ion Iliescu, nici Emil Constantinescu și nici cei șase prim-miniștri, care s-au perindat pînă la începutul anului 2001 la conducerea guvernului, n-au aflat că au pierdut insula Roland - din cauză că nu știuseră că o aveau. Americanii au avertizat abia în 1999 autoritățile de la București că România nu va fi admisă în NATO decît după rezolvarea statutului insulei Roland. Potrivit surselor Departamentului de Stat, exista pericolul ca organizații teroriste sau criminale să se fi infiltrat pe insulă pentru a crea pe cont propriu, prin manipulări generice, *metaomul* ceaușist, lucru cu atît mai grav cu cît între timp savanții americani, studiind harta genomului uman, descoperiseră numeroase greșeli în proiectul inițial al *Experimentului*. Deși a refuzat consecvent orice comentariu public pe această temă, premierul din acea perioadă, mi-a spus într-o discuție particulară că în cursul vizitei oficiale efectuate în Israel, ocazie cu care și-a reparat și dantura, a fost contactat de o delegație rolandă care i-a cerut să nu retrocedeze insula americanilor, iar el a promis că va analiza mai târziu problema. Acest lucru a rămas însă fără consecințe, deoarece la puțină vreme Emil Constantinescu a decis demiterea lui din fruntea guvernului. În mod inexplicabil, cîteva luni mai târziu, același Emil Constantinescu anunța subit că renunță să mai candideze pentru un al doilea mandat...

(din romanul în lucru *Christina Domestica – și vînătorii de suflete*)